

לורנס פישר

"אני לא שמן, אני רק זוכר הרבה דברים ואוגר את המידע בשטח אחר שידוע לגדול"

לורנס פישר 2001

ניוזלטר מספר 11

טוב שחזרתם כי יש לנו סיפור חדש. בואו נתחיל מהסיפור שלנו. כולנו יודעים שהייתה מלחמת הישרדות בשנת 1967 באזורינו ואם לא ידעתם, עכשיו אתם יודעים. הכי מסכנים כאן היו המצרים ששוב איבדו את כל הסיני אבל מה זה משנה, קיבלו שוב את הכל בחזרה, אבל זה לא העניין. במאי 22, 1967, מצריים סגרו את מיצרי טיראן ושוב חסמו את כניסת ספינות בדרכם לישראל. ד"ר וו? הרי ב 1956 הם עשו אותו הדבר ופרצה מלחמת סיני, מסכים שזה היה הניצוץ אבל לא נתווכח. אבל ביוני 1967, 14 ספינות הובלה תמימות מ 8 מדינות שונות, נכנסו לתעלת סואץ בדרכם צפונה אבל אף אחד לא טרח להרים אליהם טלפון ולהזהיר אותן שעומדת לפרוץ מלחמה. אז כפי שעכשיו אתם יודעים פרצה מלחמה והמצרים החליטו לסגור סופית את התעלה, אין נכנס ואין יוצא. לא בדיוק הייתה להם ברירה כששוב ישראל היו הבעלים החדשים של השטח.

אז הספינות נאלצו לעגון באגם בשם Great Bitter Lake או האגם הגדול של אגמים המרים. אז המתינו שם לסיום המלחמה. טוב זו הייתה מלחמה קצרה אבל פתאום הבינו שמצריים לא פותחת את השערים. "למה, תנו לנו לחזור הביתה" אבל לשליט של מצריים היו תוכניות אחרות, הרי הם בני ערובה של 8 מדינות: אנגליה, גרמניה המערבית, פולין, שבדיה, בולגריה, צרפת, ארה"ב וצ'כוסלובקיה ולמה לא לנסות לסחוט משהו מהמדינות הללו, אולי יכריחו את ישראל להחזיר להם את השטח? האמת שאני לא מכיר ניסיון כזה ואולי סתם ממציא אבל העובדה היא שנאצר לא שחרר את הספינות וגם סאדאת שהחליף את נאצר לא שחרר אותם, אז הייתה להם סיבה. האמת היא היא שרק מצריים שלט רק בצד המערבי מאחר וישראל כבש את הצד המזרחי. בפועל היה אפשרות לתפעל את התעלה יחד אבל זה לא היתה מציאותי מאחר וזה היה מאפשר גם לספינות בדרכם לישראל להשתמש בתעלה וזה יוסיף מלח לפצעים על ההפסד הגדול ושנית מדינה ערבית תהיה משת"פ עם ישראל? ועוד נאסר?

הספינות היו פעילות בזמן המלחמה, השתמשו בסירות שלהם לעזור לחיילים מצרים שברחו מסיני והרופא על ספינת הפולנית טיפל בכ-400 חיילים פצועים, יפה מאוד מצידם.

היו גם 200 נוסעים על הספינות ובסוף יוני נתנו להם לחזור הביתה ובאוגוסט הצוותים בכל הספינות הוחלפו.

עכשיו יש בעיה ומי שסבל מסגר אמיתי, כמו הראשון, לא כמו אילו שבאו אחריו, יודע מה זה להיות כלוא באותו מקום הרבה זמן. אז יש לך ספר טוב, נגמרו לך שלשה ימים, תראה וידאו באינטרנט, לא, כי ב 1967 לא היה וידאו ולא אינטרנט. מה עושים אנשים משועממים, מבוגרים חסרי מנוח? מתאחדים! וכך נולד ה Great Bitter Lake Association. המלחים שיחקו במגוון רב של פעילויות שונות יחד כגון: קלפים, שח, טניס שולחן ועוד. זכרו שזה תקופה לפני הפייסבוק ולכן היו צריכים להיפגש, ולהבדיל מהיום, גם ללא מסיכות. אז מה עוד? שיחקו כדורגל וכדוריד על הדק של הספינה האנגלית ה"פורט אינברקרדיל" וכמובן היה להם שירות רפואה על ידי הרופא מספינה הפולנית ה"ז'קרטה" שאותו הזכרנו קודם. הצוותים החליפו בינם מצרכים להכנת אוכל וגם אוכל מוכן כמו שאני מלמד את הבת שלי "Sharing is Caring". בספינה שבדית אחת, ה"קילארה" הייתה בריכה ועל הספינה השבדית השנייה ה"ניפון" היה חדר כושר. כמובן אחד הדברים הכי אהובים עליהם היו סרטים, לא וידאו, פעם היה כזה דבר. ב 1968 התאחדו למשחקים אולימפיים שלהם.

אבל איך מתקשרים למשפחות? אין סלולרי אז צריכים לשלוח מכתבים! ובמה ישתמשו כבולים? "נעשה בעצמינו!" הכריזו! אבל רגע אחד, לא כל אחד יכול להדפיס בולים ולשלוח בדואר, זה לא בדיוק לגיטימי. אם זה היה לגיטימי, הייתי מדפיס בולים משלי. אז בתחילת הדרך, סוף 1967, בתי הדואר במצריים, בקהיר ואלכסנדריה היו מאוד סובלניים למצוקת המלחים ואפשרו לשלוח את המכתבים ללא ביול אמיתי וכמובן שמונה המדינות שהספינות השתייכו אליהם קיבלו את הבולים ואפילו עודדו את המנהג. בית הדואר של הארגון היה על הספינה הגרמנית ה"נורתיננד" וכולם התאחדו שם לשלוח ולקבל מכתבים והדוור לקח את הדואר לבתי דואר מצריים למשלוח. לא כל פקיד דואר קיבל את הבולים מאחר ולא היה נוהל רשמי וחלק לא קטן מהדואר קיבלו גם ביול מצרי.

מאחר ולא היה מעמד רשמי פנו לאגודת הדואר הבינלאומי UPU להכרה מאחר והמכתבים נשלחו בים ומ-1891 יש חוק שמאפשר משלוח מכתבים בים, PAQUEBOT וזה תקף גם עבור ה GBLA. ה UPU קיבלו את הטענה שסעיף 21 תקף עבור ספינות אלו ובסוף 1969 הכניסו שינוי לתקנון כדי לקבל את הבולים ולהפוך אותם לרשמיים וזה נכנס כסעיף 23.

רק ב 1975 תעלת הסואץ נפתחה מחדש והספינות הורשו סוף סוף לצאת מהסגר. אבל בין 1967 ל 1975 גם הייתה 1973 וכמובן המצרים תקפו את ישראל. הפעם הספינות לא היו פעילות פרט לאחרת, הספינה האמריקאית ה"אפריקה גלן" שהייתה נטושה והצבא המצרי השתמש בה כתצפית והכוונה. עקב כך צה"ל הטביעה את הספינה.

מכתבים אמיתיים מהתקופה הראשונה, כלומר עד 1970, נמכרים במאות דולרים. אישית אם לא הייתי מכיר את הסיפור מאחורי הבולים, הייתי צוחק על הבולים וחושב שזה לא אמיתי. גרפיקה פשוטה וללא שיניים כאילו שגזרו אותם עם מספריים, אבל זה היתרון של ידע ובגלל זה אני מעביר את הידע הלאה.

הסיפור מבוסס על קטלוג בולים של ה GBLA של פיטר ולדנר הסלובני. נהניתם, ספר לחבריכם, עוד יותר נהניתם, תרגישו חופשיים לשתף. לא נהניתם, אז אולי תהנו מסיפור הבא.

אז זהו, זה הסיפור של היום, ויש עוד אבל בפעם הבא.

תגובות בקשות וכד' ניתן לשלוח אלי ל lf.stamps@gmail.com

אם רוצים להפסיק לקבל את הניוזלטר, נא לשלוח לי מייל חוזר